

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή } Ἐτησ. Δρ. 4
 } Ἐξωτ. > 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΔΕΠΤΑ 25

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. 11

1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1919

ΑΘΗΝΑΙ, Ὅδὸς Νίκης 11—Ἀριθ. τηλ. 9-97

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΥ

Κύριε Βαχαβιόλε,

Κατά τινα ὀμιλίαν σας ἐν τῷ συνεδρίῳ, ἐὰν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, περὶ Ἠθικῶν Ἀμοιβῶν, εἶχετε τὴν γνώμην νὰ προστεθῶσι καὶ ὕλικαί τοιαῦται, ἵνα δι' αὐτῶν διαθρύπτεται ἡ φιλοτιμία τῶν διδασκάλων καὶ ἐξεγείρεται ἡ πρὸς πᾶν καλὴν καὶ εὐγενὲς ἔργον ἀμιλλὰ των, ὡς τοῦτο θὰ συμβαίη καὶ δια τῆς ἐπιδράσεως, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχωσιν οἱ ἀπονεμόμενοι τίτλοι, διπλώματα καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Διὰ νὰ παραδεχθῶμεν τὰ ἀνωτέρω, μᾶς ἐφέρατε ἕνα ζωντανὸν παράδειγμα, εἰλημμένον ἐκ τοῦ Προσκοπισμοῦ, τὸν υἱὸν σας, καί, ὡς ἐν συμπεράσματι, εἶπετε: ἄς ἐξετασθῇ ὁ Προσκοπισμὸς. μίπως δύναται νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον ὡς στοιχεῖον μορφωτικόν.

Τὰ ἀνωτέρω ἐιρήνητα ὑπὸ σημείωσιν καὶ σήμερον εὐρίσκομαι εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ Σᾶς παρατήρω μερικὰς παρατηρήσεις, αἵτινες ἴσως ἐν τῷ μέλλοντι χρησιμεύσωσι πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀνωτέρω γνώμης σας περὶ τοῦ Προσκοπισμοῦ.

Ἐν τῇ περιφέρειᾳ μου κατορθώθη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος σχολικοῦ ἔτους, κατόπιν μόχθων πολλῶν, ἐπιμονῆς μεγάλης καὶ τῆς γενναίας ἀρωγῆς δι' ὕλικῶν μέσων τοῦ κ. Ἡλιάκη, Γενικοῦ Διοικητοῦ Δ. Μακεδονίας, νὰ εἰσαχθῇ ὁ Προσκοπισμὸς εἰς τὰ κεντρικώτερα καὶ πολυπληθέστερα σχολεῖα. Σήμερον ἔχομεν ἐν Σιατίστῃ, Σελίτῃ, Λεψίστῃ, Ζουπανίῳ, Ντόλω, καὶ Κωνσταντικῷ πλήρεις Ὀμάδας προσκόπων, ὑπὸ ἀρίστου συνθήκας λειτουργούσας καὶ ὑπὸ Ἀρχηγοῦς τοὺς διδασκάλους, ἀμισθὶ ἐργαζομένους, πλήρως τὸν σκοπὸν αὐτῶν ἐκτελούσας.

Κατὰ τὴν ἀρξαμένην ἤδη ἐπιθεώρησιν τῶν Σχολείων ἠθέλησα νὰ ἐξακριβώσω κατὰ πόσον ὁ Προσκοπισμὸς ἐπιδρᾷ μορφωτικῶς ἐπὶ τῶν παιδιῶν καὶ δὴ ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ αὐτῶν.

Ἐν Ζουπανίῳ, ἐν συναναστροφῇ μετὰ τῶν κ. κ.: Δημάρχου, Μελῶν τῆς σχολικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τινῶν ἐκ τῶν μορφωμένων ἐκεῖ κυρίων, ἠρώτησα, ἐὰν μένουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν διαγωγὴν καὶ συμπεριφορὰν τῶν τέκνων των. Μὲ ἕνα στόμα μοι ἀπήντησαν ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς: «Κύριε Ἐπιθεωρητά, ἐξαιρετικῶς ἐφέτος μένομε πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ παιδιὰ μας. Ἐχουν δεῖξει μιὰ ἐξαιρετικὴ διαγωγὴ οὔτε καυγάδες, οὔτε μαλώματα, ἀττημίαι, κκι ἀττηξίαι, ἡσυχάσαμε καὶ ἀπὸ τῆς καρυδιῆς, κορομηλιῆς κκι τ' ἀμπέλια. Δὲν μᾶς πειράχτηκε φέτος οὔτε ἕνα καρῦδι, οὔτε ἕνα σταφύλι καὶ στὸ σπῆτι δείχνουν καλὴ διαγωγὴ. Πρόθυμοι εἰς ὅλα, εὐπειθεῖς, ὑπάκοοι. Προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπον νὰ μᾶς εὐχαριστήσουν, ἐν ᾧ στὰ περασμένα χρόνια, κυρίως κατὰ τῆς διακοπῆς, βρῖσκαμε, κυριολεκτικῶς, τὸν μεπᾶ μας. Πουθενὰ δὲν εἶχαμε ἡσυχίαν καὶ δὲν μπορούσαμε καὶ νὰ τοὺς ἐπιβληθούμεν».

— Καὶ πῶς ἔγινεν αὐτὸ τὸ θαῦμα;

— Νὰ σᾶς ποῦμε· Αὐτὰ τὰ μικρὰ προσκοπάκια, αὐτοὶ οἱ μικροὶ στρατιῶτες τῆς Πατρίδας ὄχι μόνον δὲν κάμνουν τίποτε ἀπὸ ὅσα σᾶς εἶπαμε παραπάνω, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους δὲν ἀφίνουν. Ἄμα δοῦν κανένα νὰ ἀσχημονήσῃ καὶ νὰ ἀτακτῆσῃ, ἀμέσως τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τὴν τάξιν μ' ἕνα τρόπο εὐγενικό, μαλακό. Ἄμα πιάνουν κανένα νὰ κλέπτῃ τίποτα καρῦδια ἢ σταφύλια, ἀμέσως σὰν καλοὶ χωροφύλακες τὸν πηγαίνουν εἰς τὴν Ἀστυνομία. Καὶ ἔτσι ἀφότου εἰσῆχθη ἐδῶ ὁ προσκοπισμὸς γλυτώσαμεν ἀπὸ ὅλα τὰ κακὰ καὶ τῆς ἀνησυχίας καὶ ἡσυχάσαμε.

— Ὡστε ἡ καλὴ συμπεριφορὰ τῶν παιδιῶν σας ὀφείλεται εἰς τὸν Προσκοπισμὸν;

— Βέβαια! Καὶ ποῦ ἄλλοῦ νὰ τ' ἀποδώσωμε; Διὰ νὰ ἐνισχυθῶ εἰς τὰ ἀνωτέρω ἠρώτητα καὶ τοὺς διδασκάλους περὶ τῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ σχολεῖου

διαγωγῆς τῶν μαθητῶν Καὶ αὐτοὶ μοὶ ἀπήντησαν τὰ ἴδια μὲ τοὺς γονεῖς καὶ μάλιστα, ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον ἔλειψαν καὶ αἱ παραμικρότεραι ἐνοχλήσεις καὶ μικροαταξίαι, ἀφ' οὗτου εἰσῆχθη ὁ Προσκοπισμὸς, ὅστις, ὡς εἶπον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων σκοπῶν, οὐδ' ἐξυπηρετεῖ, μορφώνει τὴν ψυχὴν τῶν παιδιῶν καὶ διαπλάσσει χαρακτῆρα ἠθικοῦ.

Ἐν Ντόλω καὶ Κωνσταντινῶν ἔλαβον τὰς ἰδίας πληροφορίας καὶ μάλιστα ἐν μεγαλειτέρῳ βιβλίῳ. Οἱ μαθηταὶ πρόσκοποι εἶναι πρότυπα ἄρετῆς καὶ εὐγενείας μὲ φρόνημα ἐξορίετον. Ἐν Σιατίστη πολλοὶ μαθηταὶ ἀμελεῖς, ἀτακτοὶ, ἀπειθεῖς, κακότροποι, ἐνοχλητικοί, κληθινὰ ζιζάνια, μὲν ἐνεδύθησαν τὴν στολὴν τοῦ Προσκόπου, ὡς διὰ μαγείας μετεβλήθησαν καὶ ἐγένοντο οἱ καλλίτεροι μαθηταί, ἐπιμελεῖς, εὐτακτοὶ, εὐπειθεῖς καὶ εἰς πᾶσαν ἐργασίαν πρόθυμοι.

Ἡ στολὴ τοῦ Προσκόπου, ἐκτὸς βέβαια καὶ τῆς διδασκαλίας, ἔχει τοιαύτην ἐπίδρασιν, ὥστε ὁ μαθητὴς ἐξαίρεται καὶ θεωρεῖ ἐαυτὸν ὑπέρτερον τῶν ἄλλων, προσπαθεῖ δὲ καὶ δι' ἔργων νὰ φανῆται τοιοῦτος, τοσοῦτον ἐπίδρα καὶ ἐξεγείρει τὴν φιλοτιμίαν τοῦ μαθητοῦ, ὥστε ἡ μεγαλύτερα τιμωρία δι' αὐτὸν ὅταν σφάλῃ, νὰ θεωρῆται ἡ παρατήρησις: «Τὰ κάμνουν αὐτὰ οἱ Πρόσκοποι;».

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρῳ δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ προσκοπισμὸς δύναται νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, καταλλήλως καλλιεργούμενος ὡς μορφωτικὸν στοιχεῖον. Θὰ παρακολουθῶ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν ἐπίδρασιν του καὶ τὰς ἐπὶ τούτου νέας μου παρατηρήσεις θὰ Σᾶς ὑποβάλω ἐν καιρῷ.

Πρὸς τὸν Τμηματάρχην
τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως
κ. Βαχαβιόλον.

Μετ' ἐξαιρετικῆς τιμῆς

Β. ΠΑΤΙΣΤΑΣ

Ἐν Σιατίστη τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου 1919.

ΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ὁ μικρὸς Νίκος λέγει τὸ βράδυ εἰς τὴν μητέρα του:

— Μητέρα, αὔριο νὰ μὲ ξυπνήσῃς εἰς τὰς 6 τὸ πρωτὸ διότι ἔχομε ἐκδρομὴν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Νίκος, παρὰ τὴν συνήθειάν του ἐξυπνᾷ ἐνωρὶς καὶ βλέπων ὅτι ἡ μητέρα του δὲν ἔρχεται νὰ τὸν ξυπνήσῃ, φωνάζει:

— Καλὲ μητέρα, δὲν ἔρχεται νὰ μ' ἐξυπνήσῃς; Εἶναι ἀργά.

Ἰωάννης Παναγιώδης Π. 5ης Ο. Σμ.

ΔΙΑΤΙ οἱ κ.κ. Ἐφοροὶ καὶ Ἀρχηγοὶ Ὁ. παραμελοῦσι τὴν ὑποχρεωτικὴν διάδοσιν τοῦ Περιδικοῦ εἰς πάντας τοὺς Πρόσκοπους;

ΚΙΝΗΣΙΣ ΟΜΑΔΩΝ Σ. Ε. Π.

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ ΕΝ ΚΥΠΡῶ

Δὲν συνεπληρώθησαν δέκα χρόνια ἀφ' οὗτου δλόδροσο τὸ δένδρο τοῦ ἑλληνικοῦ προσκοπισμοῦ ἐφύτρωσε παρὰ τὴν ἱερὰν Ἀκρόπολιν καὶ τὰ κλαδιά του ἐπεξετάθησαν παντοῦ, ὅπου ἀκμάζει Ἑλληνισμὸς καὶ πάλλουν ἑλληνικαὶ καρδίαι. Ἀπὸ τῆς ὠραίας νύμφης τοῦ Θερμαϊκοῦ μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Νείλου καὶ ἀπὸ τῶν Ἰωνικῶν παραλίων μέχρι τῆς Πόλεως τῶν ὀνειρων μας, ἐκτείνονται αἱ διακλαδώσεις τοῦ ἐθνικώτατου αὐτοῦ θεσμοῦ, ὁ ὁποῖος σκοπὸν ἔχει νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν πατρίδα ὄχι μόνον ὄργανισμοὺς ἰσχυροὺς, ἀλλὰ καὶ πολίτας μὲ χαρακτῆρα καὶ ἀληθινὸν πατριωτισμὸν.

Εἰς τὸν Πανελλήνιον αὐτὸν ὑπὲρ τῆς Προσκοπικῆς ιδέας ἐνθουσιασμὸν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ συμμετάσχῃ καὶ ἡ Κύπρος, ἡ ἑλληνικωτάτη Κύπρος, ἡ σφύζουσα ἀπὸ ἐθνικοῦ παλμοῦ καὶ πρωτοστατοῦσα εἰς κάθε ἐθνικὴν ἐκδήλωσιν. Καὶ πράγματι ἀπὸ τοῦ 1915 τέσσαρα προσκοπικὰ σώματα ἰδρύνονται ἐν τῇ νήσῳ, εἰς τὴν Λεμεσό, τὴν Λευκωσίαν, τὴν Λόρνικα καὶ τὴν Πάφον.

Εἰς τὴν Λεμεσό, τὴν ὠραίαν παραλιακὴν πόλιν τῆς νήσου, τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἰδρύσεως προσκοπικῶν ομάδων ἀνέλαβεν ὁ ἐνθουσιώδης βουλευτὴς κ. Νικ. Κλ. Λανίτης, δικηγόρος διαπρεπῆς καὶ φλογερὸς πατριώτης, ἀνακηρυχθεὶς πρόεδρος τῶν Προσκόπων Λεμεσοῦ μὲ συνεργάτας ἐνθουσιώδεις τὸν Ἀγγελούδην, τὸν Πηλαβάκη, τὸν Τριτοφτίδην, τὸν Κοντουμᾶνον, τὸν Νικολαΐδην, τοὺς Π. καὶ Α. Ὀλύμπιον, κατάρθωσε νὰ ἀνυψώσῃ ταχέως εἰς περιοιπὴν τὸ σῶμα Λεμεσοῦ. Κατὰ τοῦς ἐν ἔτει 1916 τελεσθέντας ἐν Λεμεσῷ ἐπαρχιακοὺς αγῶνας 250 πρόσκοποι παρήλασαν μὲ τὰς σημαίας των ἐπὶ κεφαλῆς, σκορποῦντες γύρω τὰ ρίγη τοῦ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑπερηφανείας.

Ἀλλὰ βᾶσκανος δαίμων ἐφθόνησε τὸ τόσον γοργῶς τελειοποιούμενον καὶ προαγόμενον σῶμα ὥστε μετὰ διετίαν ἀποσυνετέθη ὡς ὠραῖον φωτεινὸν μετέωρον καταλείπον τὸν ἀστερόεντα προσκοπικὸν οὐρανόν. Τὴν ἰδίαν τύχην ὑπέστη καὶ τὸ σῶμα τῆς Λάρνακος καὶ ὀλίγον βραδύτερον τῆς Λευκωσίας, ὥστε παρέμεινεν ἀσπίς τοῦ προσκοπικοῦ πεδίου μόνον τὸ σῶμα τῶν Προσκόπων Πάφου ἀπαρτιζόμενον ἐξ 70 προσκόπων εἰς δύο δμοῖδας, οὔτινος τὴν προεδρείαν ἀνέλαβεν ὁ ἐνθουσιώδης Μητροπολίτης Πάφου κ. Ἰάκωβος καὶ τὴν ἐφορείαν καὶ ἀρχηγίαν ἀπὸ τοῦ 1915 μέχρις ἐσχάτων ὁ κ. Λοΐζος Φιλίππου.

Οἱ πρόσκοποι Πάφου κατὰ τὸ τετραετὲς διάστημα τῆς μέχρι σήμερον δράσεώς των ἐπεδείξαντο πολλὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθήκον. Τακτικοὶ εἰς τὰς ἀσκήσεις, εἰς τὰς διδασκαλίας καὶ τὰ γυμνά-

σιά των παρηκολούθουν τακτικώτατα τὰς ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίξ τῆς πόλεως των χωρία, σκορπίζοντες τὴν χαρὰν καὶ ἐνθουσιάζοντες μὲ τὰ ἐθνικά των τραγούδια τοὺς χωρικοὺς, συντελοῦντες οὕτω εἰς τὸν φρονιματισμὸν αὐτῶν.

Οἱ πρόσκοποι Πάφου ἐπεχείρησαν τέσσαρας μεγάλας θερινὰς ἐκδρομὰς, ἐκάστη τῶν ὁποίων διήρκεσεν ἀπὸ 15—20 ἡμέρας, καθ' ἃς ἐπεσκεψθήσαν τὰ ὠραιότατα τῆς πατρίδος των τοπία, τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση τῆς, τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαίων τῆς ἱερῶν καὶ πόλεων κατασκηνοῦντες ὡς τέλειοι στρατιῶται εἰς τὰ ἀντίσκηνά των.

Οἱ πρόσκοποι Πάφου μὴ λησμονοῦντες καὶ τὰ καθήκοντα αὐτῶν πρὸς τὴν μεγάλην Πατρίδα διενήργησαν κατὰ τὸ 1917 ἐρόνους ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τὸ συλλεγὲν ποσὸν ἀπέστειλαν εἰς τὸν μέγαν τοῦ Ἔθνους Ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος δι' ἐπιστολῆς ἠγαθήσθη καὶ συνεχάρη αὐτοὺς διὰ τὰ αἰσθημάτά των.

Δείγμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν προσκόπων Πάφου ἀναφέρω τὸ ἐξῆς: Κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1918 ὅλοι οἱ ἐνομοτάρχαι τῶν ὀμάδων, ἀφροντιστοῦντες καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας καὶ διὰ τὰ μαθήματά των, ἀπεφάσισαν νὰ καταταχθῶσιν ὡς ἐθελονταὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ ἀπηύθυναν πρὸς τὸν τότε ἐν Κύπρῳ γενικὴν πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Βατιμπέλλαν ἐνθουσιᾶδες γράμμα παρακαλοῦντες ὅπως διευκολύνη τὴν ἀναχώρησίν των.

Ἄτυχῶς ἡ κατὰταξις ἐθελοντῶν δὲν ἐπετρέπετο καὶ ὁ κ. Πρόξενος περιωρίσθη δι' ὠραίας πατριωτικῆς ἐπιστολῆς νὰ εὐχαριστήτῃ αὐτοὺς.

ὑπὸ τοιούτων διαπνεόμενοι εὐγενῶν αἰσθημάτων οἱ πρόσκοποι Πάφου κρατοῦσιν ἄσβεστον τὴν φλόγα τῆς Προσκοπικῆς ἰδέας εἰς τὴν ὠραίαν μας Κύπρον, ὑπὸ τὴν προσωρινὴν διοίκησιν τοῦ διαπρεποῦς γυμνασιάρχου κ. Π. Πατσαλίδου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε ταύτην μετὰ τὴν ἀναχώρησιν εἰς Ἀθήνας τοῦ ἐπιῆτη διοικήσαντος καὶ καθοδηγήσαντος αὐτοῦ κ. Λ. Φιλίππου.

Ο. Ε. Κ.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Ὁ ἐν Πάτελι Α. Ο. κ. Περ. Μήττας, δημοδιδάσκαλος, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐκεῖ ἰδρυσιν νυκτερινῆς Σχολῆς χάριν τῶν νέων ἐκείνων πού λόγῳ τῆς ἐργασίας των δὲν κατάρθωσαν νὰ φρεντήσουν εἰς σχολεῖο.

Ὁμοίως καὶ ὁ ἐν Ἐξήσσοῦ Α. Ο. κ. Ράθ. μετὰ τοῦ ἐκεῖ Διευθυντοῦ τῶν Σχολείων προέβησαν εἰς τὴν σύστασιν νυκτερινῆς Σχολῆς, εἰς τὴν ὁποίαν προσήλθον ἀρκετοὶ νέοι.

Συγχαρητήρια καὶ εἰς τοὺς δύο.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ πάντες οἱ διαχειριζόμενοι φύλλα τοῦ Περιδικοῦ κ. κ. Ἐφοροὶ ἢ Α. Ο. νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀπωλήτων καὶ τὸν λ)σμὸν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἐχει ἰδρυθῆ χωρὶς θόρυβο, ἀλλὰ μὲ πολὺ στερεῆς βάσεις, Ἐταιρεία γιὰ τὴν προστασία τῶν ζώων. Σεῖς ὅλοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν προσκοπικὴν οἰκογενεῖαν ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ τί θὰ πῆ αὐτὸ, διότι καὶ στὸ Νόμο τοῦ Προσκόπου πού δώκατε ὑπόσχεσι νὰ τὸν τηρῆτε ἀνελάβατε ὑποχρέωσι ν' ἀγαπᾶτε καὶ νὰ προστατεύετε τὰ ζῶα.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκεῖ. Εἶνε πολλοὶ ἄνθρωποι ἀκόμα πού ἀπὸ ἄγνοια δὲν περιποιοῦνται τὰ ζῶα ὅπως πρέπει. Αὐτοὺς μόνον ἡ διδασκαλία, τὸ παράδειγμα, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἡ τιμωρία θὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἐννοήσουν ὅτι τὰ ζῶα **πρέπει νὰ τὰ πονοῦμε** ὅσο, ἂν ὄχι περισσότερο, τοὺς ἀνθρώπους, διότι τὰ ζῶα εἶνε πιστοὶ μας σύντροφοὶ καὶ κακὸ δὲν μᾶς κάνουν.

Ὁ Νόμος περὶ Σ. Ε. Π. δίδει τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς Προσκόπους νὰ γίνωνται μέλη τῆς Ἐταιρείας διὰ τὴν Προστασίαν τῶν Ζώων, ἔστω καὶ ἂν εἶνε μικρότεροι τῶν 16 ἐτῶν, ἀρκεῖ νὰ εἶνε Πρόσκοποι Α' τάξεως. Αὐτὸ εἶνε μία πολὺ μεγάλη τιμὴ, διότι ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Πολιτεία ἔχει ἐμπιστοσύνη στοὺς Προσκόπους. Καὶ τὸ Καταστατικὸ τῆς Ἐταιρείας τὴν ἰδίαν διακρίσιν κάνει διὰ τοὺς Προσκόπους.

Λοιπὸν, Πρόσκοποι Α' τάξεως, σᾶς προσκαλῶ ὅλους νὰ γίνετε μέλη τῆς Ἐταιρείας. Ἐχω πεποιθῆσιν, ὅτι τὸ Δ. Συμβουλίου αὐτῆς θὰ σᾶς ἐκλέξῃ πολὺ γρήγορα μέλη ἐποπτικᾶ, δηλαδὴ μὲ ὄρισμένα δικαιώματα καὶ ὄχι μόνον μὲ ἠθικὴν ὑποχρέωσιν.

Σεῖς μπορεῖτε μὲ τὸν καιρὸ νὰ μάθετε ὅλους ν' ἀγαποῦνε τὰ ζῶα. Ὅταν θὰ βλέπετε κανένα ἀσυνείδητον νὰ κακομεταχειρίζεται ἓνα ἀθῶο ζῶο προσπαθήσατε μὲ τὸ καλὸ νὰ τοῦ ἐξηγήσατε τὸ ἄδικό του, καὶ ἂν δὲν πέρῃ ἀπὸ λόγια, καταγγείλατε τον, σύμφωνα μὲ τὸ Καταστατικὸ τῆς Ἐταιρείας καὶ τὴ διατάξι τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας.

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ ἐργασία τῆς Ἐταιρείας περιορίζεται εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἐπεκταθῆ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ὅσοι λοιπὸν Ἀθηναῖοι Πρόσκοποι Α' τάξεως κάτω τῶν 16 ἐτῶν, ἢ καθε ἄλλος ἀνήκων εἰς τὸ Σῶμα καὶ ἂνω τῶν 16 ἐτῶν ἡλικίας, θέλετε νὰ γίνετε μέλη γράψατέ μου ἀπ' εὐθείας ἢ συνδρομῆ εἶνε 10 δραχμ. τὸ χρονο. Μ' αὐτὰς θὰ συντηρηθῆ τὸ Νοσοκομεῖο τῶν Ζώων καὶ θὰ ὀργανωθῆ ἡ περισυλλογὴ καὶ ἡ θανάτωσις τῶν σκυλιῶν διὰ νὰ λείψῃ τὸ φοβερὸ αἴσχος τοῦ μπόγια.

Κ. ΜΕΛΑΣ

ΕΔΩΚΑΤΕ κ. Ἀρχηγοὶ παραγγελία στὴν ἀποθήκη τοῦ Σώματος γιὰ «Ἐλεγκχο Μαθητευομένον» (πρὸς δραχ. 1,60) καὶ Πρόσκοπων (πρὸς δρ. 2.80) ε

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Προσκοπικὲ κόσμε,
τῆς γλυκειᾶς μας Πατρίδας,

Με αὐτὴν τὴν προσφώνησιν, νὰ μὴ νομίζετε ὅτι διεδικῶ δημοσιογραφικῆς δάφνης, ἀλλὰ σὰς προσφω-
φῶ ἀπὸ ἀγάπη πού πλημμυρεῖ τὰ στήθη μου.

Εἶναι ὥρα 8 μ. μ. τῆς 1ης Μαΐου πού ἐπέστρεψα κατακουρασμένος ἐκ προσκοπικῆς ἐκδρομῆς. Μεθ' ὅ-
λην τὴν κόρυσιν καὶ τὰ μαθήματα τῆς αὔριον αἰ-
σθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ χαράξω ὀλίγας γραμ-
μὰς διὰ αὐτὴν.

Χθὲς λυπημένοι περιτριγυρίζαμε τὰς αἰθούσας καὶ τὰ γραφεῖα τῆς Λέσχης τοῦ Σώματός μας, διότι ἐβλέπαμε τὸν Γιαννώτικον οὐρανὸν νὰ μᾶς ἀπειλῇ διὰ μελανῶν νεφῶν, ὅτι θὰ μᾶς χαλῶσῃ ὅλην τὴν αὐριανὴν μας διασκέδασιν.

Τὸ πρωὶ 5 π. μ. συνεκεντρώθημεν εἰς τὴν λέσχην μας γεμάτοι χαρὰ, ζωὴ καὶ λεβεντιά, μὲ πλήρεις τὰς ἐξερτήσεις μας καὶ ἐφωδιασμένοι καὶ μὲ κάθε ἄλλο πρᾶγμα χρήσιμον εἰς προσκόπους δι' ἡμερησίαν ἐκδρομὴν.

Ἐκινήσαμε τὴν θην π. μ. περὶ τοὺς ὀγδοήκοντα (εἶματτε πολλοὶ ἢ ὄχι; μὴ ἀποθαρρύνεσθε θὰ πληθυνθῶμεν ὅπως αἱ γενεαὶ τῶν Ἑβραίων κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ), ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς δύο μας Ἀρχηγούς — δύο ὀμάδες εἶμαστε — κ.κ. Σαχίνην, πρῶτον ἐρεδρον ἀνθυπολοχαγὸν καὶ ἤδη ἀποστρατευθέντα ὡς καθηγητὴν, καὶ Μεταξᾶν, δεκανέα τοῦ πεζικοῦ καὶ καθηγητὴν τῆς Ἀγγλικῆς — βλέπετε ἔχομεν μορφωμένους ἀρχηγούς εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν ὁποίων ἐλπίζομεν τὴν πρόοδόν μας, — καὶ τὸν κ. Σφάγγον δημοδιδάσκλον, ζωηρὸν καὶ ἐνθουσιώδη λάτρην τῆς προσκοπικῆς ιδέας.

Ἐπὶ τὰς διαταγὰς τοιοῦτων ἀνδρῶν διήλθομεν τοὺς Γιαννώτικους δρόμους, ἄδοντες διάφορα προσκοπικά, πκτριωτικά καὶ ἐπίκκιρα ἄσματα, καὶ ἐβγήκαμεν ἔξω ἀπὸ τὴν πολυκύμαντον καὶ πολυτάραχον πόλιν εἰς τὴν ἡσυχὴν καὶ γεμάτην χλόην καὶ λουλούδια ἐξοχή, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ μιᾶ θαυμασία κοιλάδα, ἕνα ὠραῖο ἐκτεταμένον ὄροπέδιο ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε κτισμένα τὰ θρυλικά Γιάννινα καὶ ἀπλώνεται ἡ Πικνωτίτις — ἡ λίμνη μας πού τρέφει τὰ περίφημα χέλια. —

Τὸ ὄροπέδιο αὐτὸ περιτριγυρίζεται ἀπὸ τὸ ὄρος

Μιτσικέλι καὶ τοὺς θρυλικούς κατὰ τὸ 12 καὶ 13, λόφους τοῦ Δρίσκου, τῆς Μανωλιάσσας καὶ τοῦ Μπιζανίου.

Ἐρῶ ἀπὸ τὰ Γιάννινα εἶνε δεκάς χωρίων καταφύτων καὶ μαγευτικῶν, προηγμένων εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα μιὰ μέρα θὰ γίνουν τὰ προφιλή προάστεια τῆς μεγεθυθησομένης ἡπειρωτικῆς πρωτευούσης.

Ἡμεῖς πήγαμε σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ, στὸ ΜεγάλοΜπισδοῦνι πού εἶνε τὸ πλέον κατάφυτο καὶ τὸ μαγευτικώτερο ἀπὸ τὰλλα μὲ 500 κατοίκους καὶ 1 1/2 ὥρα μακρὰ ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἐπὶ τὰς πανυψήλις δρῦς τῆς πλατείας τοῦ χωρίου καὶ δίπλα ἀπὸ τοὺς δροσεροὺς θύμνους ἀπλωσαν τὲς σκηνὲς ἢ ὀμάδες γιὰτὶ καθὼς εἶπαμε τὰ νέφη διέτχιζον ἀπειλητικὰ τὸ στερέωμα.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπαίχθησαν ὅλα τὰ προσκοπικὰ διδακτικὰ καὶ διασκεδαστικὰ παιγνίδια, ἐχορεύθησαν οἱ πλείστοι ἑλληνικοὶ χοροί, συνοδεία ὄργάνων παιζομένων ἀπὸ συναδέλφους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πρὸς τοῦτο λάβει καὶ τὰ κατάλληλα πτυχία.

Στὴ 1 μ. μ. ἤρχισε ραγδαία βροχὴ καὶ ὅλοι εἰσῆλθον στὰ ἀντίσκηνα.

Στὰς 4 μ.μ. ἐταράχθη καὶ συνεχίσαμε τὰ παιγνίδια μας μέχρι τῆς 5 1/2, ὅτε καὶ ἐξεκινήσαμε διὰ τὴν πόλιν καὶ ἐφθάσαμε τὴν 7ην μ. μ. εἰς τὴν Λέσχην μας.

Ἐκεῖ ὁ κ. Σπέγγος μᾶς μίλησε διὰ τὴν ἐπίδρασιν καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς Φύσεως ἐπὶ τῆς υγείας καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεώς μας. Τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκάλυψαν ζωηρὰ χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ προσκοπισμοῦ, τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀρχηγῶν μας — τί καλοὶ καὶ μορφωμένοι ἀρχηγοί. Ἐὰν εἶχε τοιοῦτους ἀνδρας ὁ προσκοπισμὸς ὦ, ὑποστηρικτὰς του καὶ διοργανωτὰς του θὰ ἔκαμε τεράστια ἄλματα. — Κατενθουσιασμένοι καὶ εὐχαριστημένοι διελύθημεν.

Ἡ ἐκδρομὴ αὐτῆς τῆς ἡμέρας θὰ εἶνε μιὰ γλυκεῖα ἀνάμνησις τὴν ἐποχὴν πού θὰ δοκιμάζομεν, ἀνδρες πλέον, τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἀχ, τί ὠραία ἡ παιδικὴ ἡλικία! Εἶθε νὰ μὴ παρέλθῃ ποτέ! Ἀλλὰ θὰ παρέλθῃ καὶ θὰ τὴν κταδαμάσῃ ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, ὅθι μᾶς μείνῃ μόνῃ ἡ παρηγορία ὅτι κατ' αὐτὴν ἐπεράσαμεν ἡμέρες εὐχάριστες ὡς πρόσκοποι καὶ θὰ εὐγνωμόνοῦμεν τὸν ἰδρυτὴν τοῦ προσκοπισμοῦ. Παιδιά,

γενήτε πρόσκοποι για να περάσετε γλυκιά και ευδαίμονη την παιδική ηλικία.

Ἰωάννινα.

ΣΤΕΦ. ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ

Πρόσκοπος

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ στηρείται ἀπὸ πολλοῦ μηνιαίων καταστάσεων. Συνεπῶς τὸ Περιοδικὸν δὲν δύναται ν' ἀναφέρει τὴν κίνησιν τῶν Προσκ. Ὁμάδων.

Οἱ κ. κ. Ἐφοροὶ καὶ Ἀρχηγοὶ παρακαλοῦνται νὰ στέλλωσι προσκοπικὰ θέματα εἰς τὸ περιοδικὸν πρὸς δημοσίευσιν.

Πρέπει νὰ γίνουν ὅλοι συνεργάται τῆς «Ζ. Π.» καὶ νὰ ὑποχρεοῦν τὴν ἀνάγνωσίν της εἰς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς Προσκόπους.

Ἀνάγκη ἐκκαθαρίσεως τῶν μέχρι τοῦδε λογαριασμῶν πρὸς τὸ Περιοδικόν.

Ο ΤΥΡΕΝ ΚΑΙ Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ

Μία καλοκαιρινή ἡμέρα, πού ἔλανε πολὺ ζέστη, ὁ ὑποκόμης Τυρέν, ντυμένος μὲ μιὰ ἕσπρη μπλουζα καὶ φορῶν ἓνα σκουφο στὸ κεφάλι, ἔβλεπε στὸ περιβόλι τοῦ πύργου του, ἀκουμπισμένος στὸ παράθυρο τοῦ προθαλάμου.

Τὸν ἐπλησίασε ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς του, ὁ ὁποῖος βλέποντας τὸν ὑποκόμητα ντυμένο ἔτσι, ἐνόμισε πῶς ἦταν ὁ φίλος του ὁ παραμάγειρος καὶ γιὰ νὰ στενευθῆ, ἐπλησίασε σιγά-σιγά ἀπὸ πίσω καὶ τὸν ἐχτύπησε στὴ ράχη μὲ δύναμι.

Ὁ Τυρέν ἐγύρισε κι' ἐκύτταξε πίσω του. Ὁ ὑπηρετής εἶδε τρέμονιας πῶς χτύπησε κατὰ λόθος τὸν κύριό του, καὶ γονατισμένος τοῦ εἶπε.

— Συγχωρήσατέ με, κύριέ μου, ἐνόμισα πῶς ἦταν ὁ Γιώργης ὁ παραμάγειρος.

Τότε ὁ κελὸς ὑποκόμης, τρίβοντας τὴ ράχη του πού τοῦ πονοῦσε ἀπὸ τὸ χτύπημα, ἀντὶ νὰ μαλώσῃ τὸν ὑπηρετή, τοῦ εἶπε μόνον:

— Μὰ καὶ ὁ Γιώργης νὰ ἦταν, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν χτυπήσῃς τόσο δυνατὰ.

(Jean. J. Rousseau)

Μετάφρ. Γ. Μ. Παπαχατζῆ

ΤΗΣ ΣΠΙΓΜΗΣ

Χαρτομάντις πρὸς τὸν συμβουλευόμενον αὐτήν.

— Θὰ τραβήξῃς δυνατὴ φτώχεια μέχρις ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν.

— Καὶ κατόπιν;

— Κατόπιν θὰ συνηθίσῃς.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ὑπουργοὺς Μεγάλης Δυναμείας, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα δὲν ἐγνώσθη εὐρισκόμενος εἰς ἔπαθε κάτι τι πολὺ κωμικὸν καὶ πρωτοφανές, ὥστε καὶ νὰ δημοσιευθῆ εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ὁ Ὑπουργὸς οὗτος ἠθέλησε κατὰ τὴν Κυριακὴν νὰ κάμῃ ἓνα ταξιδάκι, τὴν δὲ Δευτέραν τὸ πρῶτ' εὐρίσκετο σὲ κάποιον σταθμὸν περιμένων τὸ τραῖνον γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἑδρὰν του.

Ὁ Ὑπουργὸς ἐκόθησεν ἀφελέστατα ἐπὶ τῆς χλόης, ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ τὸ τραῖνον, μόλις δὲ ἦλθε, ἐμπῆκεν εἰς ἓνα μοναχικὸν διαμέρισμα ὅπου ἐξηπλώθη ἀναπαυτικώτατα.

Μόλις τὸ τραῖνο ξεκίνησεν ὁ Ὑπουργὸς ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται φαγοῦραν εἰς κἄποιον μέρος τοῦ σώματός του, καὶ μετ' ὀλίγον ἀντελήφθη ὅτι ὀλόκληροι στρατιὰ μυρμηγκῶν εἶχαν εἰσέλθῃ εἰς τὸ πανταλόνι του, ὅταν ἐκάθητο κατὰ γῆς ἀπάνω εἰς τὴν χλόην.

Εὐτυχῶς ἦτο μόνος μέσα εἰς τὸ βαγόνι καὶ χωρὶς νὰ στενοχωρηθῆ καθόλου ἔβγαλε τὸ πανταλόνι του καὶ ἀνοίξας τὸ παράθυρο ἤρχισε νὰ τὸ τινάζῃ μὲ δύναμι διὰ νὰ πέσουν τὰ μυρμηγκία.

Ἀλλὰ ἡ τύχη του ἦτανε πολὺ κακὴ, διότι ἀκριβῶς ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἐπερνοῦσε ἀντιθέτως πρὸς τὸ τραῖνον πού ἐπέβαινε ὁ Ὑπουργὸς, μία ταχέια ἀμαξοστοιχία. Τὸ ρεῦμα πού ἐσχηματίσθη μεταξὺ τῶν δύο τραίνων ἦτο τόσοσ δυνατὸ, ὥστε τὸ πανταλόνι τοῦ Ὑπουργοῦ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια· του καὶ ἀφοῦ ἐκόλλησε μεθ' ὀρυθῆς ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ ἄλλου τραίνου, ἔπεσε κατὰ γῆς.

Ὁ ἀτυχῆς Ὑπουργὸς ἔμεινε μέσα στὸ βαγόνι του εἰς μίαν πολὺ ἀπελπιστικὴν θέσιν, τρέμων σύσσωμος ἀπὸ τὸν φόβον μήπως εἰς τὸν ἄλλον σταθμὸν ἀνέλθῃ κανεὶς ἐπιβότης εἰς τὸ βαγόνι του. Ἐν τούτοις τὸ τραῖνον ἔφθασε εἰς ἓνα σταθμὸν. Ὁ Ὑπουργὸς κατέβασε τὴν κουρτίνα τοῦ παραθυροῦ καὶ ἀνοίξε μόνον μίαν γωνίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔβγαλε τὸ κεφάλι του καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπελπιστικῶς πρὸς τὸν σταθμάρχην. Ὁ σταθμάρχης ἀφοῦ ἔμαθε περίτίνος πρόκειται, βρέθηκε ἀμέσως εἰς δύσκολον θέσιν, διότι δὲν ὑπῆρχαν εἰς τὸν σταθμὸν καὶ πανταλόνια, ἀφοῦ κανεὶς ἕως τώρα δὲν προσεῖδε ὅτι εἶνε δυνατὴν νὰ χρησιμεύσουν μίαν φορὰν. Καὶ ὁ Ὑπουργὸς ἀναγκάσθηκε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξιδιὸν του σμπαρωμένος μέσα εἰς τὸ βαγόνι του, ἅμα δὲ τὸ τραῖνον ἔφθασε εἰς τὸ τέμα τοῦ ταξιδιοῦ, ὁ σταθμάρχης, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν εἰδοποιηθῆ τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὴν προηγούμενον σταθμὸν, ἔδωκε διὰ τοῦ παραθυροῦ εἰς τὸν Ὑπουργὸν ἓνα μεταχειρισμένο πανταλόνι ἐργάτου, μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγήκε ἔξω τοῦ βαγονιοῦ ὁ μυρμηκοπαθῆς Ὑπουργός.

(Ἐκ Γαλλικοῦ Περιοδικοῦ).

Π. ΠΕΡΓΑΝΤΗΣ
Ὑπουργὸς Ἰηθ Ὁμ. Σμύρνης

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΗ Ο ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΠΟΡΕΙΑΣ

Όταν ετοιμάζεις διὰ πορείαν νὰ μὴν εἶσαι νηστι-
κός, ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺ χορτάτος. Κατὰ τὴν διάρ-
κειαν τῆς πορείας μὴ πίνης ποτὲ νερό, ἀλλὰ λίγο τσάι
ἢ καφὲς ἀραιωμένο μὲ νερό, ποὺ πρέπει νὰ ἔχης
πάντα στὸ παγοῦρι σου. Μὴ σταθμεύης ποτὲ σὲ μέ-
ρος ὑγρὸ ἢ πολὺ ψυχρὸ καὶ μὴ ξαπλώνεσαι ποτὲ πρη-
νηδὸν ἐπάνω στὴ χλόη. Όταν εἶσαι πολὺ κουρασμένος
βάζε εἰς τὸ στομα σου κανένα σβόλο ζάχαρι ἢ κα-
ραμέλλα μέντας, ὠφελεῖ πολὺ.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ Η ΒΟΥΡΤΣΕΣ

Μέσα σὲ μιὰ λεκάνη νερὸ ρίξε μερικὲς σταγόνες
ἀμμωνία καὶ βούτηξε ἐκεῖ τὴ βούρτσα ποὺ θέλεις νὰ
καθαρίσης. Ἐπανέλαβέ το 2—3 φορές καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι
καθαρίζει τελείως, πρόσεξε μόνον νὰ μὴ βουτήξῃς εἰς
αὐτὸ τὸ μίγμα τὸ ξύλο τῆς βούρτσας.

ΟΙ ΧΑΛΑΣΜΕΝΟΙ ΑΜΙΑΝΤΟΙ

Όταν κοπῆ ἀμιάντος μὴ τὸν πετᾶς ὡς ἀχρηστον,
ἀλλὰ τρίψε τὸν νὰ γίνῃ σκόνη καὶ καθάριζε μὲ αὐτὴν
τὰ λεπτότερα χρυσαφικά ποὺ ἔχεις, δακτυλίδια, κ. λ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Μεταξὺ δύο :

- Ἐγὼ δὲν ἔχω πειὰ συγγενεῖς !
- Γιατί ; πέθαναν ;
- Ὅχι πλούτισαν !

Πελάτης : Δὲν μοῦ λές γιατί ὅταν κόβῃς τὰ μαλ-
λιά μου διηγῆσαι ἀπαίσιες ἱστορίες ;

Κουρεὺς : Για νὰ σηκώνονται ἢ τρίχε; σας καὶ νὰ
τῆς κόβω καλλίτερα.

— Μὰ βρὲ παιδί ὁ λογαριασμός δὲν εἶνε σωστός.

— Ἄ παρτόν ! ἔκαμα λάθος, εἶχα προσθήκη καὶ
τὴν... ἡμερομηνίαν.

ΤΥΠΩΘΗΣΑΝ τὰ ἀφορῶντα τὰς Περιφερείας
κλ. Πρότυπα ὑπ' ἀριθ. 1, 3, 11, 12, 14 καὶ 16,
πρὸς δραχ. μίαν ἢ δεκάς ἐξ ἑνὸς ἐκάστου.

Αἱ παραγγελίαι διευθύνονται πρὸς τὴν Ἀπο-
θήκην Σ. Ε. Π. ὁδὸς Νίκης ἀρ. 11, συνοδευόμεναι
ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντιτίμου.

Μὴ λησμονῆτε τὴν συμπλήρωσιν τῆς ὀπισθεν σελί-
δος τοῦ ἀποκόμματος τῶν ἐπιταγῶν !

Η ΠΕΤΡΑ ΤΟΥ ΔΙΓΕΝΗ

(Παράδοσις)

Πλησίον τῆς Νέας Πάφου τῆς Κύπρου δεικνύεται
μέγας βράχος μὲ τὸ ὄνομα Πέτρα τοῦ Διγενῆ.
Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔχει τὴν ἐξῆς παράδοσιν.

Εἰς τὴν Πάφον ἐβασίλευε μιὰ ὠραία καὶ ξακουστὴ
Ρήγαινα, ἡ ὁποία εἶχε τὰ ἀνάκτορά της ἐπάνω εἰς
τὴν Φάβριναν (λόφον, παρὰ τὴν Ν. Πάφον). Ὅλοι
τὴν ζητούσαν εἰς γάμον, ἀλλὰ ἐκείνη ἐδήλωτεν, ὅτι
ἐκεῖνον μόνον θὰ παντρευθῆ ποὺ θὰ τῆς ἔφερνε νερὸ
εἰς τὴν πόλιν της, (ἡ ὁποία καὶ μέχρι σήμερον πάσχει
ἀπὸ λειψυδρίας). Κανένας δὲ ἀνελάμβανε ἕνα τόσο
δύσκολο καὶ δαπανηρὸν ἔργον. Ἐπὶ τέλους τὸ ἐνέλα-
βεν ὁ Διγενῆς, τὸ ξακουστὸ παλληκάρι, ὁ ὁποῖος κα-
τώρθωτε σὲ μιὰ ἐβδομάδα νὰ φέρῃ τὸ νερὸ ἀπὸ κά-
ποιο βουνὸ ποὺ ἀπέειχε τρεῖς σχεδὸν ὥρες ἀπὸ τὴν Πά-
φον. Ἀλλ' ἡ δολία Ρήγαινα τὸν γέλασε καὶ ἄμα τῆς
ἔφερε τὸ νερὸ ἠρνήθη νὰ τὸν πάρῃ. Ουμωμένος τότε ὁ
Διγενῆς πῆρε μιὰ πέτρα—τὴν τερόστιον βράχον ποῦ
δεικνύεται μέχρι σήμερον—καὶ τῆς τὸν ἔρριψεν ἀπὸ
τοῦς λόφους τοῦ κτήματος χωρὶς ὄμως νὰ κατορθώσῃ
νὰ τὴν βλάψῃ. Πλήρης ὀργῆς τότε ἡ Ρήγαινα ἔρριψε
καὶ ἐκείνη κατ' αὐτοῦ τὸ ἀδράχτι της, (δεικνύεται
πλησίον τοῦ Κτήματος ἕνας ψηλὸς γρανιτώδης κιῶν,
ὁ ὁποῖος φέρει τὸ ὄνομα «ἀδράχτι τῆς Ρήγαινας»).

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΥ

Ἐο προσκοπισμὸς ἐμπνέει εἰς τοὺς νέους :

1ον Τὴν εὐκρινῆ καὶ βαθεῖαν πρὸς τὰ θεῖα ἀγά-
πην διὰ τῆς χειραγωγήσεως τῆς διανοίας των εἰς τὸν
θανμασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ὠραίου καὶ ὑψηλοῦ
τὰ ὁποῖα εἶνε εἰς τὸ ἀλέραντον Σχολεῖον τῆς Δημι-
ουργίας.

2ον Τὴν εὐγενῆ ἰδέαν τῆς Πατρίδος καὶ διδάσκει
τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν αὐτῆς.

3ον Τὴν στοργὴν καὶ αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς
τοὺς γονεῖς των.

4ον Τὸ αἶσθημα τῆς ἀμοιβαίας συμπαθείας καὶ
ἀλληλοβοηθείας, τὸ ὁποῖον ἐκμηδενίζει τὰ μίσση, τὰς
ἐριδας καὶ τὴν ζηλοτυπίαν.

5ον Τὴν προφύλαξιν ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς τῶν
κακῶν καὶ ἐπιβλαβῶν νέων.

6ον Τὴν συμπάθειαν, εὐσπλαγχίαν καὶ ἀγαθοερ-
γίαν πρὸς κάθε ἄνθρωπον καὶ πρὸς τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα
δὲν κακομεταχειρίζεται.

7ον Τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν φιλαργυρίαν, τὴν

ἠθικὴν αὐτὴν λέπραν ἢ ὁποία ἀποκτηνώνει τὸν ἀνθρώπον.

8ον Τὴν ἐγκράτειαν, τὴν λιτότητα καὶ τὴν φιλεργίαν.

9ον Τὴν προσήλωσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ ψεύδους.

10ον Τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ὑπαίθρου βίου, τὴν καθα-

ριότητα τοῦ σώματος καὶ τὴν σωμασκιάν.

Ἐμπρὸς λοιπὸν γονεῖς, διδάσκαλοι, μαθητοὶ, βιομήχανοι, ὑπάλληλοι, ἐργάται· ἀγαπήσωμεν τὸν προσκοπισμὸν, ὅστις χύνει νέαν ζωὴν εἰς τὰς ἀναιμικὰς φλέβας τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Θ. ΚΟΝΤΕΡΗΣ

Καθηγητῆς Τ. Ε. Πειραιῶς

ΦΡΑΝΣΕΖ ΧΟΔΓΚΣΩΝ ΜΠΑΙΡΝΕΤ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ ΦΟΝΤΛΡΟΥ

Συνέχεια

» *Ἀγαπητὲ Κύριε Χόμψ,*

» Ἐχω κάτι πολὺ περίεργα πράγματα νὰ σας γράψω καὶ θὰ ἐκπλαγῆτε πολὺ. Δὲν εἶμαι πιά λόρδος οὔτε θὰ γίνω κόμης, γιατί συμβαίνει κάποιο λάθος. » Ἡ σύζυγος τοῦ θείου μου ζῆ κι' ἔχει παιδί, λοιπὸν » σύμφωνα μὲ τοὺς Ἀγγλικούς νόμους, τὸ παιδί αὐτὸ » θὰ γίνῃ λόρδος, γιατί ὁ πατέρας του ἦταν μεγαλειώ- » τερτος ἀπὸ τὸν δικόν μου, ἔτσι ἐγὼ μένω ὁ Σέδρικ » Ἐρολ πάλιν ὅπως ἤμουν καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη, » ἀλλὰ ξέρετε δὲν μὲ μέλλει, διότι ὁ παπποῦς του δὲν » παύει νὰ εἶναι παπποῦς μου, γι' αὐτὸ οὔτε παύει » νὰ μ' ἀγαπᾷ. Γιὰ ἓνα μόνον λυποῦμαι ποὺ δὲν θὰ » γείνω κόμης γιὰ νὰ μπορῶ νὰ κάνω πολλὰ καλά.

» Χαιρετισμοὺς πολλοὺς εἰς τὸν Δικ καὶ νὰ τοῦ » πῆτε ὅτι τὸν θυμάμαι πάντα.

» Πάντοτε φίλος σας

» *Σέδρικ Ἐρολ* (ὄχι πιά λόρδος Φοντλρού)»

Ὁ κ. Χόμψ ἀφῆσε τὴν ἐπιστολὴν νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, ἢ ὅτι δὲν εἶχε πάθει κάποιαν διατάραξιν.

Ὁ Δικ ὁμῶς ἐσηκώθη μὲ ἀποφασιστικότητα.

— Ἄ! ἔτσι! ἀνέκραξεν, μὲ ἄλλους λόγους αὐτῆ ἢ παληογυναῖκα θὰ παρουσιάσθῃ μὲ ψεύτικο ὄνομα καὶ θὰ ἔπλασε καμμία ἱστορία γιὰ νὰ πῆ πῶς εἶναι λαίδη, ἀλλὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ. Ἄν δὲν θέλῃσα νὰ τὴν ἀναγνωρίσω ποτὲ θὰ τὴν ἀναγνωρίσω τώρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ἐκεῖνο ποὺ ἐστενοχώρει περισσότερο τὸν Κόμητα Δόρινκουρ ἦτο τί ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμναν τὰ διάφορα νέα εἰς τὸν Σέδρικ, ἀλλὰ παρὰ τοὺς φόβους του ὁ μικρὸς τὰ εἶχεν ἀκούσει ὅλα μὲ μεγάλην ἀπάθειαν καὶ τὸ μόνον ποὺ ἐρώτησε μὲ ἀγωνίαν ἦτο ἂν θὰ ἔπαυε διὰ τοῦτο νὰ εἶναι ἐγγονός του καὶ ἂν θὰ ἔπερναν τὸ ἀμαξάκι τῆς ἀγαπημένης του. Ὅταν τὸν διεβεβαίωσεν ὁ πάππος του ὅτι τίποτε δὲν θὰ τὸν

Μετάφρασις ἀπ' τὸ Ἀγγλικὸ ὑπὸ Δος Alex

ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι πάππος του καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ τὸ ἴδιο καὶ ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὰ πράγματα ποὺ τοῦ εἶχε δώσῃ καθὼς καὶ τὰ πράγματα τῆς μητρὸς του δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοῦ τὰ πειράξῃ κανεὶς, τότε ὁ μικρὸς τοῦ εἶπε μὲ τὴν συνήθη παιδικὴν του ἀφέλειαν ὅτι δὲν τὸν ἐνδιέφερε διόλου ἂν θὰ ἐγίνετο ἢ ὄχι Κόμης ἢ οὐκ ἔσται ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀγαπήσῃ ἄλλο παιδάκι ὁ πάππος του καὶ ὅτι δὲν θὰ ἠνόχλει κανεὶς τὴν ἀγαπημένην του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἄλλη ποὺ διεκδικοῦσε τὰ δικαιώματα τῆς Λαίδης εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὸν πύργον καὶ εἶχε ζητήσῃ νὰ ἰδῆ τὸν Κόμητα. Ἄλλ' αὐτὸς δὲν ἠθέλησεν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ τὴν δεχθῆ καὶ μόνον ὅταν ἐπέμεινεν ὁ κ. Χάβεζαιμ πὼς ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν ἰδῆ διὰ νὰ κανονίσωσι μερικὰ πράγματα τὴν ἐδέχθη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τοῦ γραφείου του καὶ τῆς εἶπε μὲ τὴν μεγαλειέταν περιφρόνησιν.

— Ἄν πράγματι εἴσθε σύζυγος τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ μου ὁ υἱός σας εἶναι δικαιοματικῶς λόρδος Φοντλρού, ἀλλὰ δὲν θὰ πατήσετε τὸ πόδι σας ἐδῶ μέσα ἐνὸς ζῶ οὔτε σεις οὔτε ὁ υἱός σας, ἀρκεῖ ὅτι θὰ σᾶς ἀνέχονται μέσα ἐδῶ μετὰ τὸν θάνατόν μου. — Τὴν ἐκύτταξεν ἀκόμη πλέον περιφρονητικὰ καὶ ἐπρόσθεσε μὲ ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο. — Μὰ τὴν ἀλήθεια εἴσθε ἀνταξία σύζυγος τοῦ υἱοῦ μου Μπέβις, δὲν περιμένα ποτὲ καλλιτέρα ἐκλογὴ ἀπ' αὐτόν ...

Τῆς ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ τὴν ἀποπέμψῃ.

Ὅλιγας ἡμέρας βραδύτερον ἐνῶ ἡ Κα Ἐρολ ἐκάθητο πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἐκεντοῦσε τῆς ἀνήγγειλεν ἡ Μαίρη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κόμητος.

— Εἶν' ὁ ἴδιος, κυρία, ὁ ἴδιος ὁ Κόμης.

Ἡ Κυρία Ἐρολ ἐσηκώθη μὲ ὀλίγην νευρικότητα καὶ ἔσπευσε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ σαλόνι.

Ὁ κόμης τὴν ἐπερίμενεν ὀρθίος καὶ τὸ ἀριστοκρατικόν του παράστημα διεγράφετο εὐθιγενῶς καὶ ἀγέρωχον ἐνῶ ἐκύτταξε τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Εἴσθε ἡ Κα Ἐρολ; τὴν ἠρώτησε, εἶμαι ὁ κό-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους Κυρίους :

— Εύ. Κιρκ. ένωμ., Κέρκυραν. Πιστεύομεν εις τὸ ἐνδιαφέρον σας και περιμένομεν ἐνεργείας.

— Ένα Καλάμιον, Καλάμας. Συγχαίρω για τὸν ἐνθουσιασμό σου. Γράψε μου ποῖος εἶσαι, πόσων ἐτῶν και

ρίνκουρ. Ὑπεκλίθη με εὐγένειαν και τῆς ἔτεινε τὸ χέρι ἐνῶ τὴν ἐκύτταξεν εις τὰ μάτια. Ἡ ὁμοιότης τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν και δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀποκρύψῃ.

— Τὸ παιδί σας σᾶς μειάζει, τῆς εἶπεν.

— Μοῦ τὸ λέγουν ὅλοι, μυλόρδε, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ μ' εὐχαριστεῖ περισσότερο εἶται ὅτι μοιάζει και στὸν μπαμπά του.

Ἡ φωνή της ἦτο γλυκειά, ἤρεμη και δὲν ἐφαίνετο διόλου ταραγμένη.

— Ναί, ἀπηντήσεν ὁ Κόμης, μοιάζει τοῦ... γυιοῦ μου, ἔβηξε νευρικὰ και ἐξηκολούθησε λιγάκι ἀπότομα, ξεύρετε γιατί ἦλθα ;

— Εἶδα τὸν κ. Χάβιζαμ και μοῦ εἶπε...

— Ἦλθα για νὰ σᾶς πῶ ὅτι θὰ ὑπερασπισθῶ τὰ δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ σας με ὅλα τὰ μέσα ποῦ μεῦ παρέχει ὁ νόμος.. Ὡ! ἂν ἐξαρτάτο μόνον ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου !...

Ἐκαμεν ἓνα ἀπειλητικὸ κίνημα ἀλλὰ ἡ Κα Ἐρολ τὸν διέκοψε με γλυκύτητα.

— Σκεφθῆτε, ὅτι και ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶνε μητέρα, εἶπε, και ὑπερασπίζεται τὸ παιδί της ! Ἐπειτα ἂν εἶναι πράγματι σύζυγος τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ σας δικαίως τὸ παιδί της θὰ εἶναι ὁ λόγδος Φοντλρού.

Ὁ κόμης τὴν ἐκύτταξε λιγάκι περίεργα !

— Πιστεύω, τῆς εἶπε, ὅτι θὰ εἰσθε πλέον εὐχαριστημένη νὰ μὴ γίνῃ Κόμης τοῦ Δόρινκουρ ὁ υἱός σας.

Ἡ νεαρά γυνὴ ἐκοκκίνησε.

— Εἶναι ὥραϊο πρᾶγμα νὰ γίνῃ κόμης ὁ Σέδροικ, ὁ τίτλος εἶναι θαναμάσιος, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ θέλω ἐγὼ εἶναι νὰ μὴν ἀδικηθῇ κανεῖς. Θέλω νὰ γίνῃ πρὸ πάντων ἓνας τίμιος ἀνθρώπος ὅπως ἦτο και ὁ πατέρας του, ἴσιος, γενναῖος, εὐλικρινής !

— Δηλαδή ἐντελῶς τὰ ἀντίθετα ἀπ' ὅτι εἶναι ὁ παπποῦς του, ἔ ; και ὁ κόμης ἐγέλασε με πικρὰν εἰρωνίαν.

— Δὲν εἶχα ὡς τώρα τὴν τιμὴ νὰ γνωρίσω τὸν παπποῦ του, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ ξεύρω εἶναι ὅτι ὁ Σέ-

ἂν μποροῦν νὰ γίνουν αὐτοῦ πρόσκοποι. Δὲν θέλω ἐνθουσιασμούς ποῦ ἀνάβουν και σβύνουν σὰν φωτιά ἀπὸ χορτάρια, θέλω ἐπιμονὴ και ὑπομονή.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

δρικ μοῦ ὁμιλεῖ πάντα για τῆς καλωσύνης σας και σᾶς ἀγαπᾷ.

— Θὰ με ἀγαποῦσε ὅμως ἂν τοῦ εἶχατε πῆ για ποῖο λόγο δὲν σᾶς δέχομαι σπιτι μου ;

— Ἀμφιβάλλω. Γι' αὐτὸ δὲν ἠθέλησα ποτε νὰ τοῦ ἀναφέρω τίποτε...

— Μάθετε ὅμως ὅτι λίγες γυναῖκες θὰ τὸ ἔκαμναν στὴν θέσι σας.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος διετήρει πάντοτε τὴν ἰδίαν τραχύτητα, ἀλλὰ ἓνας λεπτός ψυχολόγος δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι κατὰ βάθος δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ θαυμάζῃ τὴν αὐταπάρησιν αὐτῆς τῆς γυναίκος. Ἦρχισε νὰ περιπατῇ βιαστικὰ και τέλος ἐστάθη ἐμπρός εις τὴν Κα Ἐρολ.

— Ναί μ' ἀγαπᾷ, εἶπε σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἴδιον ἑαυτό του—μ' ἀγαπᾷ και τὸν ἀγαπῶ. Δὲν ἀγάπησα ποτε μου κι' ὅμως αὐτὸν τὸν ἀγαπῶ !... Εἶχα βαρεθῆ τὴ ζωὴ μου κι' αὐτὸς μ' ἔκαμε νὰ τὴν ἀγαπῶ, νὰ αἰσθάνωμαι πῶς κάποιον προορισμὸ ἔχω κι' ἐγὼ και δὲν εἶμαι ἐντελῶς ἄχρηστος... Ὑπερηφανοῦμουνα πῶς θὰ τὸν ἔβλεπα μιὰ μέρα νὰ δοξᾷσῃ τὴν οἰκογένειαν... μὰ τώρα πᾶνε ὅλα τὰ ὥραϊα μου ὄνειρα... Εἶναι σὰ νὰ τιμωροῦμαι για τὴν κακία μου... Εἶμαι τόσο δυστυχημένος !... τὰ μάτια του ἔλαμπαν σὰ νὰ ἐσυγκρατοῦσαν με κόπο τὰ δάκρυα και ἐξηκολούθησε με νευρικότητα—Ἴσως ἐπειδὴ εἶμαι δυστυχημένος ἦλθα σὲ σᾶς...

Ἡ Κα Ἐρολ τὸν ἐπλησίασε με λεπτότητα και τὸν ὠδήγησε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Καθῆστε. τοῦ εἶπε με γλυκύτητα, εἰσθε πολὺ ταραγμένος... μὴ ξεχνᾶτε ὅτι για νὰ πολεμήσετε ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ ὅλην τὴν ψυχραιμίαν σας.

(Ἀκολουθεῖ)

*** ΤΥΠΟΙΣ ΙΩ. ΒΑΡΤΣΟΥ ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 21 ***